

— Чухъ, но не зная, истина ли е, — рекохъ азъ.

Министрътъ помълча малко и после проговори:

— Азъ зная, че е истина; но мене ми е твърде жално, ако се случи подобно движение. Тия момчета ще да изгинатъ, а България не е богата съ подобни хора. Има тука нѣкоя невидима сила, която лъже вашитѣ юнаци и влѣче ги къмъ явна смъртъ. Ако тия преминатъ презъ Дунава, то ще да изгинатъ до единъ. Ти самъ ми разказваше, че народътъ не е още готовъ. Не можеме ли ние да ги задържиме?

— Тия момчета сж млади и неопитни; а на младия човѣкъ когато дойде нѣщо въ главата, той ще да го направи, — рекохъ азъ.

— Трѣбва да имъ явите, че ние не можеме да имъ дадеме никаква помощъ, ако се побунятъ, — каза г. Блазнаваць.

— Азъ ще да ида въ Букурещъ и ще гледамъ дано ги убедя да се откажатъ сега за сега отъ своитѣ намѣрения, — рекохъ азъ и приготовихъ се за пжтъ.

На другия день г. Блазнаваць ме повика, даде ми 80 жъл. австр. за пжтъ и обяви ми, че ще да изпроводи заедно съ мене единъ полудничавъ (лудъ) калугеринъ. Азъ се потрудохъ да убедя военния министъръ да не изпроважда тоя калугеринъ заедно съ мене; но когато видѣхъ, че той непремѣнно това желае, то не отговорихъ нищо и решихъ се да изпълня волята му.

И така, азъ и попъ Мартирия стигнахме въ Букурещъ. Въ Букурещъ ме посетиха всичкитѣ млади българчета, които мислѣха, че азъ съмъ се решилъ да ида съ тѣхъ на Балкана; но когато имъ се изповѣдахъ, че нѣма да ида,